

τῆς ἀπήγγελλε μερικάς λέξεις ἑλληνικάς. Μεταξὺ ἄλλων τὴν λέξιν χορός, ἣν ἐπρόφερε : χορός.

Ἡ Κυρία, ἥτις τὴν προτεραίαν εἶχε κάμει πρόβας εἰς τὴν γαλλικὴν μὲ τὴν διδασκάλισσαν τῆς γαλλικῆς, τοῦ ἀπαντᾷ :

— Votre langue ne tourne pas bien.

— Mai on faut-il la poser... pour prononcer bien le mot ?

Ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς πειραιίδος δεσποίνης ἐβλάστησαν ὄλγισα ἀπριλιάτικα ῥόδα.

Εἰς dauphin μικροσκοπικῆς ἡγεμονίας ἐβάλλειζεν βαλλισμὸν πρωτότυπον, δι' ὃν εἰς Γάλλος εἶπε :

— Ce monsieur danse, mais ne valse pas.

Ἐξ ὧν τῶν τραταμέντων τὰ κάλλιστα ἦσαν τὰ παγωτά των.

Φιλοπαίγμων Ἀθηναῖα ἔλεγεν :

— Εἰς τὰ παγωτά εἶναι εἰς τὸ στοιχεῖόν των οἱ παγωμένοι Πειραιεῖς.

Κάμνω μίαν χειραψίαν μὲ τὸ ζαχαρένιο πόδι καὶ σὰς ἀναμένω εἰς τὸν Χορὸν τοῦ Τσιγγροῦ.

Κρε-Κρε.

ΠΑΤΑΤΡΑΚ.

— Αὐτὸς ὁ Καποδίστριας ἦταν αἰσχρὸς προδότης.

— Ἐχέτε λάθος, κύριε . . . ἦτον σωτὴρ ἱππότης.

— Ἦταν ῥωμῆος ἀληθινὸς κ' εἶχε ῥωμὴν πατέρα καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔσωσε. — Βρὲ, οὐστ' ἀπὸ 'δῶ πέρα . . .

Τὸν 'γνώρισ' ὁ πατέρας μου . . . ἦταν σπανὸς λιγάκι.

— Βρὲ, εἶχε τρίχες πρὸ πολλαῖς ἀπ' ὅλους 'στὸ μουστάκι, καὶ τὴν ἐπιχορήγησι γι' αὐτὸ στοιχηματίζω.

— Ἐγὼ γὰρ ἀσυνείδητο καὶ κλέφτη τὸν γνωρίζω.

— Οἱ φωνάζουνε μαζί . . . πῶ ! πῶ ! κακὸ κ' ἀντάρρα !

Νὰ ! τῆς μαγκούραις 'σήκωσαν κατὰ τοῦ Γεωργαντάρρα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἥσυχος 'στὰ μάτια τοὺς κυττάζει, καὶ αἶνας μ' ἕνα μὲ φωνὴ γενναία τοὺς φωνάζει.

Τοὺς σταματᾷ . . . μαζεύονται, βουίζουν σὰν μελίσι . . .

Πετιέται καὶ ὁ Κορυζῆς 'στὴ μέση νὰ 'μιλήσῃ,

καὶ μ' ἕνα κλάρ τοῦ ἀπαντᾷ εὐθὺς ὁ Γιακωβάτος.

Πέριε φωτιά 'στὴν ταραχὴ κ' αὐτὸς ὁ Τσουτσουνάτος.

Φλογίζεται, στηλόνεται, τεντόνει τὸ ρουθούνη . . .

Ὁ Πρόεδρος φουρκίζεται, σημαίνει τὸ κουδούνι,

Ἀλλὰ ὁ ἥχος χάνεται σ' αὐτὸ τὸ πατρατάχα.

Κ' ἀκοὺς φωναῖς ἀνάμικταις αἰῶν, περμπάντη, βλάκαν.

Ὁ κύρ Ζαήμης κόκκινος, κατακουκουλωμένος,

Κρυφὰ κρυφὰ χειροκροτεῖ κ' ἐκεῖνος ξαπλωμένος.

καὶ τέλος . . . ἡσυχάσανε καὶ χέρια καὶ μπαστούνια . . .

Τί κρίμα νὰ μὴ σπάσουνε κανένα δυὸ ρουθούνη !

Souris.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἀφοῦ ἀνατρέφουν ἵππους, ὅλους μῦς, διὰ τὰς ἱπποδρομίας, ἀφοῦ ἀνατρέφουν βόας, ὅλους πάχος, διὰ τὰ σφαγεῖα, διατὶ νὰ μὴ δυάμεθα νὰ ἀναθρέψωμεν καὶ πρωθυπουργοὺς, ὅλους ζῆλον, διὰ τὸν τόπον ;

Αὐτοὶ θὰ ἦσαν πράγματι ἐθνικοὶ ὑπότροφοι.

ΠΑΤΕ Σ' ΤΟ ΚΑΛΟ.

— Οὐφ ! ὡς πότε θὰ μᾶς ψάλλῃς, τῆς ἀγάπαις σου καὶ σύ ; Τὰ κορίτσια ἂν σοῦ πῇραν—νᾶχες τάχα ;—τὸ μυαλὸ, ὦ! νὰ βροῦμε τὸ μπελᾶ μας ; Μὰ τὸ ναὶ κ' αὐτὸ καλὸ ! Ἄστ' αὐτὰ καὶ ψάλε λίγο τὴν πατρίδα, τὸ κρασί.

— Τὴν πατρίδα νὰ τὴν ψάλλῃ ποιὸς εἶναι ποῦ δὲν ποθεῖ ; Μὰ ἡ Μοῦσα μου—τὸ λέγω ταπεινά—εἶναι μικρή. Γιαταγάνια καὶ πιστόλιμα μακρυὰ, γιὰτὶ μπορεῖ καθὼς τόσαις γνώριμαίς της μόνη της νὰ σκοτωθῇ.

— Μένει τὸ κρασί· νὰ δοῦμε τί ἔχεις νὰ πῇς γι' αὐτό ;

— Ἐγὼ ; τίποτε· τοῦ βγάζω τὸ καπέλλο ταπεινά. Μὰ ἐστὶ χέρι τὸ ποτήρι γιὰ νὰ ψάλλω σὰν κρατῶ, δὲν τὸ ξέρω, πῶς ἐστὶ στόμα βρίσκεται καὶ τὸ σφαλνᾷ.

Πᾶτε ἐστὶ καλὸ ! ὦ! ψάλλω τὰ δλόχρυσα μαλλιά καὶ τὰ φλογερά σας μάτια, κόραις, μόνη μου χαρά. Ὅσο ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ μιὰ ἀπ' ὅλαις στὰ γερά, καὶ τὸ στόμα μου νὰ κλείσουν τὰ γλυκὰ της τὰ φίλιά.

Νίκος.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

νεωτάτων μπαστούνων, λαίμοδετων, μύρων καὶ ἀρωματικῶν σαπῶνων

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

νεωστὶ κομισθεῖσα εἰς τὸ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

τοῦ κ. **Λεοδση**

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου.

ΜΟΝΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΛΗ.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

Δύνασθε νὰ ἐξέλθῃτε, οἱ ὠραιότεροι μασκαράδες
ΙΤΕ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑΡΕΥΕΣΘΕ.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

ἐδημοσιεύθησαν φαιδρά, πηδηχτά, ἀστειότατα.

ΤΙΜΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ

50 λεπτῶν.